

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **Stock Polska Sp. Z o.o.**, VČP 682604559, Spółdzielcza 6, 20-402 Lublin, Polská republika, zastoupeného Ing. Liborem Frýzkem, daňovým poradcem a pověřeným zaměstnancem společnosti Ernst & Young s.r.o., Na Florenci 2116/15, Praha 1, Nové Město, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČO 72080043, se sídlem Masarykovo 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2014, č.j. 21892/14/5000-14201-706481,

takto:

I. **Žaloba se z a m í t á.**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění :

[1] Žalobce se podanou žalobou ke zdejšímu soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 19. 8. 2014, č.j. 21892/14/5000-14201-706481, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a zároveň potvrzeno rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu ze dne 5. 2. 2014, č.j. 189741/14/2001-25101-102252, (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), jímž bylo žalobci přiznáno právo na osvobození příjmů z úroku z úvěrového finančního nástroje pro zdaňovací období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 a zároveň zamítnuto totéž osvobození týkající se zdaňovacího období za rok 2012 a 2011.

[2] V žalobě (téměř shodně jako v odvolání) žalobce uvedl, dne 7. 10. 2011 uzavřel se společností Stock Plzeň-Božkov s.r.o. smlouvu o poskytnutí půjčky, v důsledku čehož příjemci vznikla povinnost hradit úroky, jejichž vlastníkem je žalobce, jenž nemá v České republice stálou provozovnu. Proto podal žalobce prostřednictvím příjemce půjčky žádost o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození od srážkové daně z úroků z půjčky podle ust. § 38 nb zákona č. 586/1992 S., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

daních z příjmů“), pro zdaňovací období let 2011, 2012, 2013. Správce daně přiznal žalobci osvobození úroků z půjčky pouze pro zdaňovací období roku 2013 a jako důvod uvedl, že osvobození je možno uplatnit až poté, co je vydáno příslušné rozhodnutí o osvobození, tudíž jej nelze vystavit zpětně, neboť se jedná o rozhodnutí konstitutivní povahy, a není tak možné žalobci přiznat osvobození úroků z půjčky pro zdaňovací období let 2011 a 2012, když žádost o vydání podal v roce 2013 a rozhodnutí mu bylo doručeno v roce 2014.

[3] Podle žalobce je toto rozhodnutí nezákonné, neboť dle ust. § 38nb odst. 4 a 5 zákona o daních z příjmů je správce daně povinen vydat rozhodnutí o osvobození úroků z půjčky na nejvýše tři bezprostředně po sobě jdoucí zdaňovací období. Zákon nestanoví a žádným způsobem neomezuje správce daně, za která období by měl rozhodnutí vydat. Pokud žalobce požaduje přiznání osvobození za zdaňovací období let 2011, 2012 a 2013, pak má správce daně podle názoru žalobce povinnost takovou žádost prošetřit a při splnění podmínek rozhodnutí o osvobození vydat. Žalobce uvedenou námitku uplatňoval již v odvolacím řízení, avšak finanční ředitelství pouze zopakovalo předchozí právní názor správce daně a nijak neodůvodnilo, proč by vydané rozhodnutí nemohlo ode dne jeho doručení zakládat osvobození pro předchozí roky, což samo o sobě způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

[4] Nadto podle názoru žalobce žalovaný postupoval v rozporu s evropským právem, neboť osvobození v českém zákoně je transpozicí příslušné Směrnice Rady 2003/49/ES (dále také jen „směrnice“), jejímž cílem je narovnáni méně příznivých daňových podmínek u transakcí mezi společnostmi z různých členských států Evropské unie. Směrnice pak v čl. 1 odst. 15 stanoví nárok na vrácení sražené daně, tedy přiznání osvobození na základě žádosti jednotlivce. Stát jednotlivcům podle čl. 1 odst. 15 musí pro podání žádosti garantovat nejméně dvouletou lhůtu od okamžiku, kdy měla být provedena srážka. Správce daně má pak povinnost vyložit si český zákon v souladu s touto směrnicí, což podle všeho neučinil, neboť podle eurokonformního výkladu ust. § 38nb zákona o daních z příjmů v souladu s čl. 1 odst. 15 Směrnice je povinností správce daně osvobodit od daně poplatky pro nejméně dvě zdaňovací období před podáním žádosti. Správce daně proto postupoval v rozporu se směrnicí, pokud osvobození za roky 2011 a 2012 v rozhodnutí nepřiznal.

[5] Žalovaný se k podanému návrhu vyjádřil tak, že s podanou žalobou nesouhlasil a navrhol její zamítnutí, když odkázal na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí a uváděl věcně tytéž závěry, jako v tomto rozhodnutí. Dále navrhl, aby mu v případě úspěchu ve věci přiznal soud náhradu nákladů řízení ve výši 300,- Kč jakožto náhradu výdajů za jeden úkon právní služby podle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), za úkon písemného podání vyjádření k žalobě podle ust. § 11 odst. 1 písm d) ve spojení s ust. § 11 odst. 3 advokátního tarifu.

[6] Pro posouzení důvodnosti podané žaloby, jejímiž žalobními body je soud vázán, jsou podstatné tyto skutečnosti plynoucí z předloženého správního spisu.

[7] Dne 3. 7. 2013 podal žalobce na Finanční úřad pro Plzeňský kraj, Územní pracoviště v Plzni, žádost o vydání rozhodnutí o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození úroků z úvěrů a půjček od srážkové daně podle ust. § 38nb zákona o daních z příjmů.

[8] Dne 5. 2. 2014 vydal místně příslušný Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 1, rozhodnutí pod č.j. 189741/14/2001-25101-102252, kterým přiznal právo na osvobození příjmů z úroků pro zdaňovací období od 1.1.2013 do 31.12.2013,

příčemž v části týkající se téhož osvobození za zdaňovacího období roků 2011 a 2012 žádost zamítl z důvodu jejího pozdního podání.

[9] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání.

[10] Dne 19. 8. 2014 vydalo Odvolací finanční ředitelství rozhodnutí pod č.j. 21892/14/5000-14201-706481, kterým odvolání žalobce zamítlo a prvostupňové rozhodnutí potvrdilo. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že důležitým předpokladem pro uplatnění osvobození úroků z úvěrového finančního nástroje je vydání rozhodnutí o osvobození, které má charakter konstitutivní, neboť potvrzuje pravdivost toho, co je v ní (žádosti) osvědčeno nebo prokázáno. Z výše uvedeného tudíž vyplývá, že osvobození je možné uplatnit až poté, co je správcem daně vydáno příslušné rozhodnutí o osvobození. Nelze ho realizovat před započatým daňovým řízením vedeným ve věci žádosti žalobce, ale až po jeho skončení. Plátce daně je povinen řádně srážet daň z předmětných úroků až do doby, dokud nemá k dispozici konkrétní rozhodnutí o přiznání nároku na osvobození, neboť jeho příjem je od úroků z dané půjčky osvobozen až teprve ode dne oznámení konkrétního rozhodnutí v souladu s ust. § 38nb zákona o daních z příjmů. Rozhodnutí o osvobození nelze vystavit zpětně, a to i přes splnění zákonných podmínek, neboť předmětné rozhodnutí má konstitutivní charakter. Vzhledem k tomu, že práva lze přiznat výlučně způsobem a ve lhůtách v zákoně stanovených, bylo na žalobci, aby žádost o vydání rozhodnutí o osvobození podal v dostatečném předstihu, aby v případě splnění všech zákonných podmínek mohl místně příslušný správce daně rozhodnout tak, jak je v žádosti požadováno.

[11] Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

[12] Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a podle § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[13] Směrnice Rady 2003/49/ES ze dne 3. června 2003 o společném systému zdanění úroků a licenčních poplatků mezi přidruženými společnostmi z různých členských států (dále jen „směrnice“) ve svém článku 1 odst. 11 uvádí, že: „*Stát zdroje může požadovat, aby splnění požadavků vymezených v tomto článku a v článku 3 bylo v okamžiku platby úroků či licenčních poplatků doloženo osvědčením. Pokud splnění požadavků tohoto článku není v okamžiku platby doloženo, může členský stát požadovat srážku daně u zdroje.*“.

[14] Směrnice v čl. 1 odst. 12 uvádí, že „*Stát zdroje může podmínit osvobození od daně dle této směrnice rozhodnutím, jímž přizná osvobození od daně na základě osvědčení potvrzujícího splnění požadavků uvedených v tomto článku a v článku 3. Rozhodnutí o osvobození od daně je vydáno nejpozději do tří měsíců od předložení osvědčení a podpůrných informací, které může stát zdroje rozumně požadovat, a je platné nejméně jeden rok od vydání.*“.

[15] Směrnice v čl. 1 odst. 13 uvádí, že „*Pro účely odstavců 11 a 12 musí být osvědčení předkládané pro každou smlouvu, na jejímž základě se platba úroků či licenčních poplatků uskutečňuje, platné nejméně jeden rok, avšak ne déle než tři roky ode dne vystavení a musí obsahovat následující skutečnosti:*

a) doklad o daňovém sídle společnosti příjemce a v nutných případech doklad o existenci stálé provozovny potvrzený správcem daně členského státu, v němž má společnost příjemce daňové sídlo nebo v němž je stálá provozovna umístěna;

b) údaj o tom, že společnost příjemce je skutečným vlastníkem podle odstavce 4, nebo o tom, že jsou splněny podmínky odstavce 5, pokud je příjemcem úroků či licenčních poplatků stálá provozovna;

c) údaj o tom, že společnost příjemce splňuje podmínky uvedené v článku 3 písm. a) bodu iii),

d) údaj o minimálním podílu na základním kapitálu nebo o minimálním podílu na hlasovacích právech v souladu s článkem 3 písm. b),

e) údaj o období, po které existuje podíl podle písmene d).

Členské státy mohou navíc požadovat doložení právního nároku na platby ze smlouvy (např. ze smlouvy o úvěru nebo z licenční smlouvy). “.

[16] Směrnice v čl. 1 odst. 14 uvádí, že „Jestliže požadavky nezbytné pro osvobození od daně přestanou být plněny, uvědomí o tom společnost příjemce nebo stálá provozovna bez odkladu společnost plátce nebo stálou provozovnu a, vyžaduje-li to stát zdroje, i příslušný orgán tohoto státu.“.

[17] Směrnice v čl. 1 odst. 15 uvádí, že „Pokud společnost plátce nebo stálá provozovna provedly srážku daně u zdroje v případě, kdy mělo dojít k osvobození od daně dle tohoto článku, vzniká nárok na vrácení takto sražené daně. Členský stát může požadovat skutečnosti uvedené v odstavci 13. Žádost o vrácení daně musí být předložena ve stanovené lhůtě. Tato lhůta trvá nejméně dva roky ode dne platby úroků či licenčních poplatků.“.

[18] Podle ust. § 19 odst. 1 písm. zk) zákona o daních z příjmů ve znění účinném v rozhodné době: „Od daně jsou osvobozeny úrok z úvěrového finančního nástroje plynoucí obchodní korporaci, která je daňovým rezidentem jiného členského státu Evropské unie než České republiky, od obchodní korporace, která je daňovým rezidentem České republiky, nebo od stálé provozovny obchodní korporace, která je daňovým rezidentem jiného členského státu Evropské unie než České republiky, umístěné na území České republiky; úvěrovým finančním nástrojem se pro účely tohoto zákona rozumí závazkový právní vztah, jehož předmětem je vrácení přenechaných nebo poskytnutých peněžních prostředků; úvěrovým finančním nástrojem je vždy

1. úvěr,
2. zápůjčka,
3. dluhopis,
4. vkladní list, vkladový certifikát a vklad jim na roveň postavený a
5. směnka, jejíž vydáním získává směnečný dlužník peněžní prostředky.“.

[19] Podle ust. § 38nb odst. 1 zákona o daních z příjmů: „Poplatník, který splňuje podmínky pro osvobození podle § 19 odst. 1 písm. zj) a zk), požádá svého místně příslušného správce daně o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození příjmů z licenčních poplatků a úroků z úvěrů a půjček. Žádost lze podat i prostřednictvím plátce, avšak rozhodnutí vydá vždy správce daně místně příslušný poplatníkovi.“.

[20] Podle ust. § 38nb odst. 2 zákona o daních z příjmů: „Povinnými náležitostmi žádosti o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození jsou

a) potvrzení o daňovém rezidentství příjemce licenčních poplatků nebo úroků z úvěrů a půjček vydané zahraničním správcem daně,

b) informace prokazující, že příjemce licenčních poplatků nebo úroků z úvěrů a půjček je jejich skutečným vlastníkem,

c) potvrzení zahraničního správce daně, že příjemce licenčních poplatků nebo úroků z úvěrů a půjček podléhá některé z daní uvedených v příslušném právním předpisu Evropských společenství,⁹³⁾ které mají stejný nebo podobný charakter jako daň z příjmů [§ 19 odst. 3 písm. a) bod 3],

d) informace prokazující, že příjemce licenčních poplatků nebo úroků z úvěrů a půjček má právní formu uvedenou v příslušném právním předpisu Evropských společenství,⁹³⁾

e) informace prokazující, že příjemce a plátce licenčních poplatků nebo úroků z úvěrů a půjček jsou osobami přímo kapitálově spojenými a po jak dlouhou dobu,

f) právní titul pro výplatu licenčních poplatků nebo úroků. “.

[21] Podle ust. § 38nb odst. 3 zákona o daních z příjmů: „Informace obsažené v žádosti a jejich povinných náležitostech musí platit nejméně po dobu jednoho roku a nesmí být starší 3 let. Dojde-li ke změně, která může mít vliv na splnění podmínek pro osvobození podle § 19 odst. 1 písm. zj) a zk), poplatník je povinen informovat o tom bez zbytečného odkladu plátce a svého místně příslušného správce daně. “.

[22] Podle ust. § 38nb odst. 4 zákona o daních z příjmů: „Správce daně je povinen na základě žádosti, jejíž povinné náležitosti jsou vymezeny v odstavci 2, vydat rozhodnutí o přiznání osvobození, jsou-li splněny podmínky uvedené v § 19 odst. 1 písm. zj) a zk) a odst. 5 a § 23 odst. 7. Správce daně je povinen toto rozhodnutí vydat do tří měsíců od okamžiku, kdy poplatník poskytl všechny informace a důkazy nutné pro prokázání, že podmínky pro osvobození jsou splněny. Rozhodnutí je závazné i pro plátce daně. “.

[23] Podle ust. § 38nb odst. 5 zákona o daních z příjmů: „Rozhodnutí o přiznání osvobození musí kromě základních náležitostí rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu obsahovat

a) údaje, na jejichž základě bylo rozhodováno,

b) časový rozsah závaznosti rozhodnutí, přitom rozhodnutí musí být vydáno nejméně pro jedno zdaňovací období a nejvýše pro tři zdaňovací období bezprostředně po sobě jdoucí. “.

[24] Zásadní žalobní námitkou žalobce bylo, že žalovaný postupoval v rozporu s čl. 1 odst. 15 Směrnice Rady číslo 2003/49/ES ze dne 3. června 2003, neboť podle jeho názoru tato směrnice v tomto ustanovení zakládá přímý nárok žalobce na vrácení sražené daně zpětně, a to bez ohledu na národní právní úpravu. Soud s touto právní argumentací žalobce nesouhlasí, podle jeho názoru takový přímý nárok z této směrnice pro žalobce neplyne a eurokonformní výklad je ten, který provedl žalovaný v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Směrnice stanoví, že členský stát může podmínit osvobození od daně rozhodnutím, jímž přizná osvobození od daně na základě osvědčení potvrzujícího splnění požadavků dále vymezených (čl. 1 odst. 12 směrnice). Sama směrnice tak dává národnímu právu možnost vázat toto osvobození na vydání příslušného rozhodnutí, nikoliv pouze na případné splnění jiných podmínek, které se na vydané rozhodnutí přímo nevážou. Vydání rozhodnutí je tak podmínkou pro to, aby osvobození mohlo být přiznáno. Z toho pak vyplývá, že členský stát může požadovat od daňového subjektu osvědčení prokazující příslušné skutečnosti (viz. čl. 1 odst. 13), které jsou důležité pro vydání rozhodnutí o osvobození daně z úvěrového nástroje (viz. čl. 1 odst. 12), a až vydáním tohoto rozhodnutí je podmínkou pro přiznání příslušného osvobození. Česká republika v rámci této možnosti možnost přiznat příslušné osvobození podmínila vydáním příslušného rozhodnutí, což stanovila v ust. § 38nb odst. 1 zákona o daních z příjmů. Pokud pak směrnice v druhé části čl. 1 odst. 15 hovoří o žádosti (na vydání rozhodnutí o přiznání osvobození příjmů z úroků), v rámci čehož je uvedeno, že „Žádost o

vrácení daně musí být předložena ve stanovené lhůtě“ a dále, že „Tato lhůta trvá nejméně dva roky ode dne platby úroků či licenčních poplatků“, pak podle názoru soudu z této právní úpravy plyne, že pokud je žádost o osvobození od daně z úroků vyhověno, můžou být tyto sražené daně vyplaceny zpětně nejméně dva roky ode dne platby úroků. Podle názoru soudu tato úprava stanoví pouze to, že žádost o vydání rozhodnutí o přiznání osvobození příjmů z úroků může být podána nejméně dva roky ode dne platby úroků. Samo o sobě však tato úprava neprolamuje obecnou úpravu osvobození od placení daně až na základě příslušného správního rozhodnutí (čl. 1 odst. 12 směrnice).

[25] Z tohoto pohledu pak uvádí, že se ztotožňuje s právním názorem žalovaného, podle kterého nelze přiznat právo na osvobození příjmů z úroků z úvěrového finančního nástroje zpětně před právními účinky příslušného správního rozhodnutí, neboť takový postup nevyplývá ani z výše zmíněného článku čl. 1 odst. 15 směrnice, ani z ust. § 38nb odst. 5 písm. b) zákona o daních z příjmů. Pokud žalobce argumentuje tím, že podle jeho názoru toto jeho tvrzené právo přímo vyplývá ze znění ust. § 38nb odst. 5 zákona o daních z příjmů, podle něhož musí rozhodnutí o přiznání osvobození příjmů z úvěrového nástroje obsahovat taktéž *„časový rozsah závaznosti rozhodnutí, přitom rozhodnutí musí být vydáno nejméně pro jedno zdaňovací období a nejvýše pro tři zdaňovací období bezprostředně po sobě jdoucí“*, pak soud uvádí, že tato úprava nestanoví, že by takové rozhodnutí mělo mít zpětné účinky, neboť nic takového z této právní normy neplyne. Tento závěr soudu vyplývá z jedné z nejdůležitější zásady daňového práva, podle nějž všechna rozhodnutí, kterým se zakládají, mění, nebo ruší práva a povinnosti, mají konstitutivní charakter a působí od jejich vydání (případně nabytí právní moci), a to vždy do budoucna. Pokud by takové rozhodnutí mělo mít právní účinky zpětně, musela by to příslušná právní norma přímo stanovit, což podle názoru v tomto případě nestanovila. Rovněž komentář k ust. § 101 odst. 1 zákona 280/2009 Sb. (dále jen „*daňový řád*“), tento názor soudu podporuje: *„Rozhodnutí je v každém řízení nejdůležitějším procesním úkonem, je vyjádřením pravomoci orgánu veřejné moci v konkrétní věci, kterým se zakládají práva nebo stanoví povinnosti nebo se konstatuje existence nebo neexistence právně významných skutečností. Rozhodnutí je jednostranným individuálním správním aktem, je projevem státní moci, je výrazem státně mocenského zásahu do sféry práv a svobod svých adresátů, má autoritativní povahu a bezprostřední závaznost. Má konkrétní předmět i subjekt, jemuž je určeno (popř. více subjektů, nicméně individuálně určených). Rozhodnutí je zpravidla výsledkem proběhlého řízení, případně jeho dílčích částí...Důležitým kritériem třídění je povaha právních účinků rozhodnutí. Jestliže správce daně přiznává práva nebo stanoví povinnosti, popř. je mění, ruší, jde o konstitutivní rozhodnutí. Působí zpravidla od právní moci (srov. § 103) a do budoucna. Prohlašuje-li správce daně autoritativně rozhodnutím práva nebo povinnosti stanovené zákonem, jedná se o rozhodnutí deklaratorní, která působí do minulosti, k okamžiku jejich vzniku (ex tunc)“.* (viz Karel Šimek, Marie Žišková, Alena Schillerová, Petr Lavický, Ondřej Dráb, Lenka Kaniová, Josef Baxa. Daňový řád. Komentář. Wolters Kluwer. Praha 2009, komentář k příslušnému zákonnému ustanovení).

[26] Soud proto uzavírá, že výklad, z něhož vycházel žalovaný, je v souladu jak se zákonem o daních z příjmů, tak s příslušnou směrnicí, a žalobcem vznášené žalobní body tak nejsou důvodné. Pokud žalobce chtěl využít svého práva a příslušné osvobození od daně uplatnit i pro zdaňovací období roku 2011 a 2012, měl tak učinit svým jednáním a to tak, že požádal o vydání příslušného rozhodnutí pro další osvobození v příslušné lhůtě. Pokud tak neučinil, jedná se o projev jeho vůle, a nemůže se tak následně domáhat dalších právních následků, které jsou vázány na vydané rozhodnutí. V této souvislosti soud připomíná, že podle ust. § 38nb odst. 3 věta druhá zákona o daních z příjmů je tato situace výslovně

upravena („Dojde-li ke změně, která může mít vliv na splnění podmínek pro osvobození podle § 19 odst. 1 písm. zj) a zk), poplatník je povinen informovat o tom bez zbytečného odkladu plátce a svého místně příslušného správce daně“), čímž se myslí zejména splnění podmínek pro přiznání osvobození příjmů z úroků. Soud tak souhlasí s právní argumentací žalovaného, kterou žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně a srozumitelně vysvětlil. Podle názoru soudu se žalovaný se ve svém rozhodnutí řádně vypořádal se všemi okolnostmi, které žalobce ve svém odvolání namítal a uplatňoval a svým rozhodnutím nijak nevybočil z mezí správního uvážení, přičemž z úvah žalovaného jasně vyplývá, z jakého důvodu nebylo žalobci přiznáno osvobození od daně z příjmů z úroků za zdaňovací období roku 2011 a 2012.

[27] Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

[28] Přestože žalovaný požadoval v případě úspěchu ve věci přiznat náhradu nákladů řízení ve výši 300,- Kč za jeden úkon právní služby dle advokátního tarifu, soud požadovanou náhradu nákladů nepřiznal, neboť má za to, že se nejedná o účelně vynaložené náklady účastníka řízení. Je nutné uvést, že vydávání rozhodnutí a podávání takovýchto vyjádření náleží zcela do obvyklé činnosti správních orgánů, kterou mají vykonávat zaměstnanci úřadu. Pokud pak žalovaný odkazoval na nálezy ÚS ze dne 7. 10. 2014 č.j. Pl. ÚS 39/13, podle kterého údajně toto právo mít má, tak má soud za to, že daný nálezy se na daný případ nedá aplikovat. Tento nálezy se týkal návrhu Okresního soudu v Chrudimi na zrušení ustanovení § 137 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, kdy se řešilo postavení účastníků řízení (fyzických osob) zastoupených a nezastoupených advokátem, kdy někteří nezastoupení účastníci jsou povinni prokazovat, jaké hotové výdaje jim v řízení vznikly, v důsledku čehož se dostávají do nerovného postavení s účastníky řízení, kteří zastoupeni jsou a nemusí prokazovat ničehož. Nálezy se tudíž dotýkal ryze vztahů práva soukromého, nikoliv výkonu práva veřejného. Nehledě na to, že daný nálezy ve svém bodu 46) mimo jiné konstatuje, že „Je tedy na soudech, aby v konkrétním případě, v němž bude stát proti úspěšné straně bez právního zastoupení neúspěšná právně zastoupená strana, zvážily, zda je namístě, aby využily prostoru, který se pro ústavně konformní výklad ustanovení § 137 odst. 1 občanského soudního řádu nabízí zejména díky demonstrativní povaze výčtu nákladů řízení. Při takovém zvažování je třeba, aby posoudily, zda by v daném případě bylo zjevně nespravedlivé paušální náhradu nezastoupenému účastníku řízení nepřiznat a zda z odlišného zacházení, které předpokládá text advokátního tarifu, vyplývá v daném případě nerovnost rozporná s článkem 37 odst. 3 Listiny; zejména zda toto odlišné zacházení neznevýhodňuje v kontextu celého sporu právně nezastoupeného účastníka řízení, například proto, že částka paušální náhrady výdajů není bagatelní ve srovnání s částkou, o niž se spor vede, či proto, že jde ze strany právně zastoupeného účastníka o zjevně šikanózní postup. Pokud by tyto podmínky byly naplněny, je namístě, aby za náklady řízení označily civilní soudy kromě nákladů vyjmenovaných v demonstrativním výčtu ustanovení § 137 odst. 1 občanského soudního řádu také paušální náhradu výdajů, jež náleží advokátům podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu“. V daném případě ovšem nemá soud za to, že by nepřiznání náhrady nákladů řízení bylo zjevně nespravedlivé, jak ostatně osvětlil již výše.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. října 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová